

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

22. května 2016

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON,
PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: JOZUE 8, IZAJÁŠ 12, 1. TIMOTEOVI 1-3

Dobytí Aje

Vítězství nad Jerichem bylo skvělé. Kněží, bojovníci a všichni lidé pochodovali okolo města k velkému zděšení jeho obyvatel. Posledního dne zatroubily polnice, děti Izraele vydaly mocný řev a všechny zdi popadaly, kromě domu Rachab, který zůstal stát. Lid Jericha byl naprosto zničen. Děti Izraele věděly, že to byl Hospodin, kdo pro ně tuto bitvu vybojoval. Protože to bylo první město, které bylo dobyto, a protože to bylo Boží vítězství, veškerá kořist byla odevzdána Jemu.

„Jenom se mějte na pozoru před tím, co je klaté... Všechno stříbro a zlato i bronzové a železné předměty budou zasvěceny Hospodinu, dá se to na Hospodinův poklad.“

(Jozue 6:18-19)

To je jednoduchý, ale důležitý princip. Izrael měl věci nashromážděné v Jerichu odevzdat Hospodinovi. Po tomto vítězství, kterého Bůh dosáhl, mu mělo vše připadnout. Tento princip byl zapsán v Zákoně spolu s odevzdáváním prvotin Bohu. Platí i dnes. Ze všech věcí, které vlastníme, musíme nejprve obětovat Bohu. Ať to je majetek, čas, energie, práce – nejprve musíme dát Bohu. „Nejprve hledejte království Boží,“ říká Ježíš, když zdůrazňuje tento princip. Pokud tak budeme činit, dočkáme se velkého požehnání. Izrael měl Bohu odevzdat vše, co bylo vzato v Jerichu, a pak měl být požehnan tím, že si může ponechat majetek z ostatních měst, která byla dobyta.

„Naložíš s Ajem a jeho králem, jako jsi naložil s Jerichem a jeho králem. Avšak kořist a dobytek si necháte jako lup. Postav proti němu za městem zálohy“ (Jozue 8:2).

Když Izrael nejprve odevzdal vše Bohu, obdržel velké požehnání a mohl si ponechat kořist z města Aje. To však platí pouze tehdy, když se dodržují Boží příkazy. Izrael bohužel v tomto ohledu selhal.

Celý Izrael trpěl

Jozue 7 popisuje neschopnost dobýt Aj. Hlavním důvodem bylo Akánovo sobecké jednání. Nechtěl nejprve obětovat Bohu a nechal si některé z obětovaných věcí pro sebe. Uspokojil sám sebe, potěšil sám sebe předtím, než se poklonil Bohu, a to s sebou přineslo následky. Spolu s tím, jak tato kapitola pokračuje, se rozvíjí i drama procesu hledání. Nejprve kmen, poté širší rodina a nakonec domácnost, postupně dochází k identifikaci provinilce. V tomto okamžiku Akán zjistil, že to, co učinil tajně, se stane veřejně známým. Vše, co děláme, je před Všemohoucím zcela odhalené. Možná se stejně jako Akán domníváme, že se ostatní o našich činech nedozvědí, ale Bůh vidí všechno – dobré i špatné. Proto bychom se v každém okamžiku měli chovat tak, abychom Jej těšili.

Ač byl Akán vinný a jednal sám, když se zmocnil pláště, stříbra a zlata, důsledky byly dalekosáhlé. Byl zabit nejen on, ale i jeho rodina. Nedožíváme se přesně, proč se tak stalo, ale Bůh je spravedlivý a pravděpodobně tedy Akána v jeho aktu neposlušnosti podporovala, když se záležitost dostala na veřejnost. Aby byl tedy hřích, který se šířil mezi lidem, zastaven, muselo dojít ke zkáze.

Kvůli Akánovým činům trpěl i celý Izrael. Dobytí Aje mělo být snadným vítězstvím, ale alespoň zpočátku byl Izrael neúspěšný. Bůh mu nedal požehnání vítězství, dokud se v jeho středu odehrávaly hříšné činy. Národ se nemohl dočkat úspěchu, dokud tento problém nebyl vyřešen. Je to zajímavý princip pro náš církevní život. Možná se domníváme, že naše soukromé činy nemají žádný dopad na ostatní, ale není tomu tak. Můžeme se domnívat, že naše činy jsou skryté, ale přesto mohou mít

důsledky pro ostatní. I v našich nejsoukromějších chvílích musíme sloužit Bohu, abychom zajistili, že k ničemu podobnému nedojde.

Celý Izrael bojuje

Stejně jako celý Izrael nesl důsledky Akánova hříchu, tak měl být celý Izrael zapojen i do jeho odstranění. Když to bylo dokonáno, všichni bojovníci se měli zúčastnit bitvy o Aj (**Jozue 8:1**). To bylo jiné, než když se předtím dva nebo tři tisíce pokusily město dobýt a selhaly (**Jozue 7:3**). Izrael se musel naučit, že dílo Páně je něco, co je třeba dělat pospolu. Je to něco, v čem měli být zapojeni všichni. Je vždy snadnější přenechat to ostatním, nechat ostatní, ať práci udělají. Musíme však být zapojeni všichni. Jakmile to Izrael pochopil, bitva o Aj přinesla své plody.

Nejen to, ale Bůh jim dal i jasné instrukce ohledně toho, jak se mají v boji chovat. Část armády měla vylákat obyvatele Aje tím, že budou předstírat útěk. Město tím pádem zůstalo bez obrany. Pak třicet tisíc mužů Izraele, kteří číhali v záloze, vstoupilo do Aje a zničilo je. Když obyvatelé Aje zjistili, co se děje, bylo již pozdě a Izrael zvítězil. To Bůh zosnoval tento plán. Dal Jozuemu jasné instrukce, jak tuto bitvu vybojovat. Izrael zvítězil, neboť se držel těchto instrukcí. Zde se setkáváme s velmi prostým pravidlem. Když budeme dodržovat Boží příkazy, náš život bude ten nejlepší možný. Nemusí být vždy nejpohodlnější nebo nejsnadnější (víme to, protože známe zkoušky, kterým muselo čelit mnoho mužů i žen v dávných dobách), ale přesto bude mít nejlepší výsledky. Pokud budeme žít podle jiných pravidel, která nejsou podle Boží vůle, nakonec nás bude čekat zkáza.

Požehnání a prokletí

Když bylo město Aj dobyt, lid Izraele se rychle přesunul do Šekemu na severu země. Následovali instrukcí Mojžíše v **Deuteronomiu 11:29-32** a **27:11-14**. Dvanáct kmenů se mělo rozdělit směrem ke dvěma horám, Ébalu a Gerizímu, šest kmenů po každé straně. Lévíjci pak četli dvanáct zlořečení, která měl lid potvrdit slovy „amen“. Tyto kletby (**Deuteronomium 27:15-26**) se týkaly velmi špatného chování. Bůh je vybral, protože to bylo chování, s nímž se měl Izrael setkat v zemi Kenaánu – Bůh nechtěl, aby se jeho lid začal chovat podobným způsobem.

Na vrcholu hory Ébalu, hory prokletí, postavil Jozue oltář pro zápalné oběti. Na hoře Gerizím nebylo třeba podobného oltáře, neboť to byla hora požehnání. Zdá se, že se Hospodin snažil zajisti, aby bylo místo i pro prokletí, která se nacházela v Zákoně. Jako kdyby se to Jozue snažil ještě zdůraznit, napsal Zákon na kameny obílené vápnem (**Deuteronomium 27:4**), které byly rovněž umístěny na vrcholu hory Ébal. Po nějaké době se nejspíše vápno smylo, písmena Zákona se setřela a objevil se hrubý kámen pod nimi. Z jiných míst Starého zákona víme, že kámen nedotčený lidskýma rukama představuje Pána Ježíše (**Daniel 2:34**).

Na vrcholu hory Ébal, hory prokletí, měl tedy Zákon postupně mizet, aby odhalil Spasitele, toho, kdo nám zajistil prostředek naší spásy. Stal se zdrojem velikých požehnání a nepomíjející radosti. Pavel měl na mysli právě tyto verše, když psal svůj list Galatským.

*„Ti však, kteří spoléhají na skutky zákona, jsou pod kletbou, neboť stojí psáno: ‚Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně, a nečiní to.‘ Je jasné, že nikdo není před Bohem ospravedlněn na základě zákona, neboť čteme: ‚Spravedlivý bude živ z víry.‘ Zákon však nevychází z víry, nýbrž praví: ‚Kdo bude tyto věci činit, získá tím život.‘ Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: ‚Proklet je každý, kdo visí na dřevě.‘ To proto, aby požehnání dané Abrahamovi dostaly v Ježíši Kristu i pohanské národy...“ (**Galatským 3:10-14**).*

Když se připravujeme na vstup do Země zaslíbené, pamatujme na Boží přikázání a denně se jimi řídme. Hlavně však pamatujme na Pána Ježíše, který nám zajistil prostředek, díky němuž do království můžeme vstoupit, pokud se pro to rozhodneme.